

La revolució verda de la Xina

Amb 1.400 milions d'habitants i una superfície de 9,6 milions de quilòmetres quadrats, està a punt de convertir-se en la primera potència econòmica mundial, la renda *per capita* dels seus habitants ha crescut d'un 485% entre el 2000 i el 2010, i el PIB nacional creix a un ritme del 9% anual. Aquestes magnituds expliquen l'ansietat consumista i devoradora d'energia d'un gegant que viu sota els preceptes aparentment estrictes del comunisme. Però el problema de la Xina no serà el roig, sinó el verd. Sense una revolució energètica aquest creixement no serà sostenible a curt termini perquè el gran enemic del progrés a la Xina és el carbó. Aquest combustible fòssil altament contaminant representa gairebé el 70% del consum energètic del país, i és el màxim responsable dels exagerats nivells de contaminació de les grans ciutats. A tall d'exemple, el gener de 2013 les lectures de partícules contaminants de l'aire a Pequín van arribar a 993 micrograms per metre cúbic, quan l'Organització Mundial de la Salut recomana que l'exposició a aquestes partícules durant un dia no sigui superior als 25 micrograms.

Ja és el principal consumidor mundial d'energia, i el 2035 superarà en un 70% el consum dels Estats Units. Conscient del repte, el gegant asiàtic comença a canviar el seu xip energètic per substituir el carbó i reduir els nivells asfixiants de contaminació. Les energies fotovoltaica i nuclear i el gas natural són l'esperança verda de la Xina.

Si el 2005 la Xina consumia un 30% menys d'energia primària que els Estats Units, el 2010 ja va superar la primera potència mundial amb un 20% més de consum, i les previsions per al 2020 ja situen el país asiàtic en un consum un 60% superior a l'estimat per als nord-americans.

Del negre al verd. Conscient que l'esclat energètic és imparable, el govern xinès ha presentat el document *Els dictàmens del Consell d'Estat per accelerar el desenvolupament de l'estalvi d'energia i les indústries de protecció del medi ambient*, que contempla un pla de reducció de l'ús del carbó en algunes zones del país i d'estímul del gas natural, l'energia nuclear –té més capacitat de l'emprada actualment– i les energies renovables, especialment la solar fotovoltaica i l'eòlica. L'executiu pretén aprofitar els recursos nacionals de gas de lutita a la província de Sichuan i augmentar els subministraments de gas natural per canonades d'Àsia Central i els de gas natural líquid d'Àustràlia i el Canadà. L'ambició del pla és, aparentment, limitada: preveu passar del 9,4% actual d'energies renovables al 13% el 2017, i passar del 70% al 65% de l'energia generada pel carbó.

El repte, però, és monumental, i els efectes positius seran visibles, perquè les previsions del govern xinès estimen que aquesta revolució verda reduirà en només quatre anys el 25% de les partícules contaminants a les grans ciutats del nord, i un 10% en el conjunt de la Xina. Al marge de les xifres, el Consell d'Estat xinès ha publicat el pla de xoc energètic amb el missatge que "la contaminació de l'aire perjudica la salut de les persones i debilita l'harmonia i l'estabilitat social, de manera que garantir un aire net està relacionat amb la sostenibilitat del creixement econòmic i la capacitat de complir el somni del gran renaixement de la nació xinesa". De fet, l'anunci del govern xinès s'ajusta a la promesa del primer ministre Li Keqiang de reduir la contaminació de l'aire

A diferència del Japó –Fukushima a la imatge–, l'energia nuclear a la Xina encara té camp per córrer, i és una de les apostes governamentals.

La Xina ja és la primera productora mundial d'energia solar fotovoltaica, terreny en què ha desbancat la pionera Alemanya.

a les ciutats, la qual li causava “pesada al cor”. I és que la contaminació s’ha convertit en la principal causa de descontentament social al país.

Oportunitat per als de fora. La Xina no parteix de zero en el repte verd. Tancarà el 2013 essent, per primera vegada, la major potència generadora d’energia solar del món. Destronarà Alemanya amb els 6,5 milions de quilowatts generats enguany, i amb una previsió d’arribar als 35 milions el 2015. El repte plantejat és instal·lar energia solar i eòlica durant els pròxims deu anys equivalent a 180 centrals nuclears, d’acord amb les noves estimacions publicades per l’Agència Internacional de l’Energia (IEA) per satisfer les necessitats energètiques del país. Beijing, doncs, vol canviar el seu concepte de clau industrial, fins ara reservat només a les indústries de l’acer i les farmacèutiques. El pla contempla ajudes potents als fabricants de material per a energies renovables, augmentar significativament el nombre de cotxes i autobusos que funcionen amb gas natural líquid –es calcula que el 2020, el 50% dels cotxes elèctrics circularan

per la Xina– i ampliar encara més el nombre de granges eòliques i solars, com també les plantes d’energia nuclear. I com? Amb inversions estatals, incentius fiscals i subsidis directes, dels quals es beneficiaran especialment les empreses estrangeres.

En el camí, però, hi ha hagut un dels enfrontaments comercials més greus dels darrers anys entre la UE i la Xina. Set de cada 10 panells solars elaborats

segons la CE, suposa “un nou equilibri en el mercat europeu dels panells solars a un nivell de preu sostenible per a tots”. Feia anys que els fabricants europeus denunciaven que les empreses xineses venien panells per sota dels costos reals de producció, amb preus fins a un 88% per sota de la mitjana de costos.

En qualsevol cas, els líders polítics xinesos semblen disposats a fer una

La Xina és ja la potència generadora d’energia solar més gran del món

a la Xina s’exporten a la Unió Europea, un negoci que mou uns 21.000 milions d’euros anuals. A uns preus que dinamitaven qualsevol opció per a les empreses europees, motiu pel qual la Comissió Europea va decidir el juny passat establir un aranzel als productes xinesos per pal·liar els efectes d’aquesta pràctica comercial deslleial. Durant gairebé dos mesos, les relacions entre els dos grans blocs comercials van trontollar, però a finals de juliol es va rubricar un pacte de no agressió que,

gran revolució verda. Però més enllà de la voluntat de tenir cura del territori i d’assolir la preuada salut mediambiental perduda, hi ha raons polítiques que expliquen aquest canvi de rumb. La Xina importa gas i petroli, una dependència que trastoca a tothom, tant polítics com ciutadans, perquè contraduï el principi fonamental d’autonomia nacional que sempre ha cultivat el comunisme.

Gemma Aguilera